

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **T. V. N.**, narozeného ...,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
zastoupeného JUDr. Viet Anh Nguyen, advokátem se
sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
Odbor azylové a migrační politiky,
se sídlem Nad Štolou 936/3, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34
Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2020, čj. OAM-438/LE-BA02-HA13-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) ze dne 8. 1. 2020, čj. OAM-438/LE-BA02-HA13-2019, kterým žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v podané žalobě namítl celkem dvě námitky.
3. V první žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný nepřihlédl ke všem shromážděným podkladům, zejména nezohlednil dostatečně skutečnosti, které žalobce žalovanému sdělil při pohovoru ze dne 2. 10. 2019. Žalobce má totiž důvodnou obavu z pronásledování v zemi původu ze strany osob, kterým ve Vietnamu dluží peníze. Po návratu do vlasti nebude schopen dluhy splácet a věřitelé jej pak budou nutit ke splnění dluhu výkonem nelegálních činností. Domnívá se, že příslušné státní orgány mu pak nebudou moci zajistit dostatečnou ochranu jeho osoby a jeho práv, proto se obává o svůj život a zdraví.
4. Ve druhé žalobní námitce žalobce uvedl, že žalovaný se nezabýval možností přiznání doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu ve vztahu k možnému zásahu do rodinných práv žalobce. Žalobce má na území ČR manželku a dvě děti, tudíž jeho vycestováním by došlo k narušení vztahů s jeho dětmi, což považuje žalobce v rozporu se závazky ČR plynoucí z Úmluvy o právech dítěte.
5. Dle žalobce tak žalovaný postupoval v rozporu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť nezjistil skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

II. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se ve vyjádření k žalobě se žalobními námitkami žalobce neztotožnil. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu. Neshledal přitom důvody k udělení mezinárodní ochrany, jakož ani k udělení doplňkové ochrany podle § 14a a § 14b zákona o azylu.. Žalovaný je přesvědčen, že stav věci byl zjištěn dostatečně, přičemž vycházel z relevantních a dostatečně aktuálních podkladů a z konkrétních sdělení žalobce. V podrobnostech odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí a správní spis.
7. Pokud jde o námitku obavy žalobce ze strany věřitelů, žalovaný uvedl, že se jedná o hrozbu ze strany soukromých osob a v těchto případech má žalobce možnost obrátit se na příslušné vietnamské orgány. Jestliže se žalobce domnívá, že by se mu nemuselo dostat odpovídající ochrany, žalovaný podotkl, že se žalobce obrátit na vietnamské orgány ani nepokusil, a tedy nelze s jistotou tvrdit, že mu ochrana ze strany státu původu nebyla poskytnuta. Azylově relevantním důvodem by přitom mohlo být teprve zjištění, že by mu státní orgány zemi původu nebyly ochotné nebo schopné ochranu poskytnout.
8. K námitce, že se žalovaný nezabýval přiznáním doplňkové ochrany s ohledem na rodinné vazby žalobce v ČR, žalovaný uvedl, že zákon vymezuje důvody pro přiznání mezinárodní ochrany přesně a vztahují se k zemi původu, přičemž sociální vazby žadatele na území ČR k nim nepatří. K tomu dodal, že žalobce má v budoucnu možnost zařídit si legální pobyt v ČR dle zákona o pobytu cizinců. Žalovaný tak považuje své rozhodnutí za zákonné,

přezkoumatelné, vycházející z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci a respektující ustálenou judikaturu..

9. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále jen „s. ř. s.“) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice). Městský soud přitom rozhodl ve věci bez jednání, neboť žalobce jednání nepožadoval a žalovaný vyslovil souhlas s projednáním věci bez jednání (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
11. Z předloženého správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti relevantní z hlediska obsahu žaloby. Žalobce podal dne 28. 9. 2019 žádost o mezinárodní ochranu poté, co byl zajištěn na základě rozhodnutí Police ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 25. 9. 2019, čj. KRPA-335516-13/ČJ-2019-000022-ZZC, za účelem vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaný vyzval žalobce výzvou ze dne 30. 9. 2019, aby se dostavil k poskytnutí údajů k žádosti podle § 10 odst. 2 zákona o azylu dne 2. 10. 2019, kdy s ním byl proveden pohovor podle § 23 odst. 1 téhož zákona.
12. Důvodem k zajištění bylo zjištění policie z operativních informací získaných z cizineckého prostředí, že na adrese Rabyňská 749/7, Praha 4, se zdržuje žalobce, který je veden v evidenci pátrání, a který se na území ČR prokazuje doklady Švédska vystavenými na jméno D. M. T., nar. ..., a to bez platného oprávnění k pobytu. Na základě provedené cílené pobytové kontroly dne 24. 9. 2019 policie tuto skutečnost ověřila a po konfrontaci s fotografií z cizineckého informačního systému, kdy žalobce uvedl svou pravou totožnost, žalobce zajistila. Žalobce dále uvedl, že v současnosti žádný jiný doklad nemá, pouze propadlé povolení k pobytu. Po zadržení žalobce, jeho zajištění a provedení dalších nezbytných úkonů bylo dále zjištěno, že žalobce má zakázán pobyt na území Švédského království a území smluvních států schengenského prostoru, který vydal Soud jižního Švédska v rámci rozhodnutí o nepodmíněném trestu odnětí svobody žalobce v délce 3 let. Toto rozhodnutí soudu nabylo právní moci dne 26. 2. 2014 a zákaz pobytu byl uložen s platností do 26. 2. 2024. Současně byl žalobce Švédskem zanesen do evidence nežádoucích osob.
13. Ze záznamu o poskytnutých údajích k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 10. 2019 vyplynulo, že žalobce je bez náboženského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, je ženatý se státní příslušnicí Vietnamu, která bydlí v X, mají spolu syna (rok narození X v X) a dceru (rok narození X v X), oba státní příslušnost Vietnamská socialistická republika. Z Vietnamu odjel v roce 2008, měl vízum za účelem podnikání v ČR, přiletěl rovnou do Prahy. Naposled přicestoval v roce 2015, v roce 2013 byl ve Vietnamu, pak se vrátil do ČR. V roce 2013 byl též ve Švédsku, kde byl zadržen a byl tam až do svého návratu do ČR v roce 2015, po propuštění ze švédského vězení dne 17. 10. 2015. Po propuštění z vězení požádal jednoho Vietnamce, aby ho převezl do ČR osobním automobilem. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani jiné zvláštní potřeby.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že zaprvé má v ČR manželku a dvě nezletilé děti, o které je potřeba se postarat, zadruhé je zadlužen a chce dostat šanci si vydělat a dluhy, které má v ČR i ve Vietnamu, splatit, zatřetí kdyby byl ve Vietnamu, tak by byl daleko od rodiny a nebyli by šťastní. Důležité je, že když jsou děti malé, potřebují maximální péči od rodičů. O tom během svého nelegálního pobytu v ČR přemýšlel.

14. Z protokolu o pohovoru žalobce k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 2. 10. 2019 vyplynulo, že z Vietnamu odjel proto, že mu zprostředkovatel řekl, že mu v ČR vyřídí doklady s vízem k podnikání, dodal však, že sám neví, co podnikání znamená. Chtěl v ČR vydělat peníze, aby změnil život sobě i své rodině, neboť byli ve finanční tísní. Práce ve Vietnamu tehdy nebyla. Jiné důvody k opuštění vlasti neměl. V roce 2013 se vrátil do Vietnamu, protože už měl nějaké úspory a mohl tam splatit část dluhu. Zároveň si ale půjčil na podnikání v ČR. Při odjezdu z vlasti zpět do ČR žádné potíže neměl, odjel na svůj cestovní pas, který si vyřídil na krajském úřadě v Nghe An, a platné vízum. Ve Vietnamu měl problém s hazardem, byl zadržen, ve vazbě a byl mu uložen finanční trest. Jinak ve vlasti trestně stíhaný nebyl. Platnost jeho dokladů (povolení k pobytu) skončila v roce 2013, podal žádost o prodloužení před odjezdem do Švédska, ale po jeho návratu již platnost zase skončila. Padělané doklady s jinou identitou mu dala osoba, která ho převezla ze Švédska zpět do ČR, zaplatil za ně 500 dolarů.
15. O mezinárodní ochranu v ČR žádá proto, že si přeje tady moc zůstat a pracovat, aby se mohl starat o rodinu, hlavně děti.. Pokud bude ve Vietnamu, nebude mít šanci splatit dluh. To by byl velký zásah do jeho rodiny. K důvodům své žádosti již nic dalšího dodat nechtěl. Ve Vietnamu se obává „černých“ společností, kterým je zadlužen; půjčil si peníze a úroky jsou vyšší, než v bance. Protože jim nemůže dluh vrátit, nutily by jej po návratu splatit svůj dluh nelegální prací, o takových případech totiž ví, byli to jeho kamarádi z kraje, a pak za své činy dostali 16 let ve vězení. Kdyby jej nutily dělat něco podobného, co udělal ve Švédsku (drogy), to by bylo strašné. Na dotaz správního orgánu, zda jej již někdo do něčeho takového nutil, žalobce uvedl, že teď je v ČR a tady ho nikdo nutit nemůže; vydělává peníze a posílá po částech splátky úroků. Zatím se mu nic takového nestalo, protože od roku 2013 ve Vietnamu nebyl. Na další dotaz správního orgánu, zda se může s touto věcí obrátit ve Vietnamu na policii nebo jinou instituci se žádostí o pomoc, žalobce uvedl, že samozřejmě, ale nikdy se neví, kdy by musel něco činit podle jejich pokynů a pak by už nic nahlásit nemohl, nikdy neřeknou rovnou, co by musel dělat. Dále žalobce v pohovoru k žádosti uvedl, že se obává toho, že bude daleko od rodiny, manželky a dětí, kteří jsou v ČR; děti potřebují tátu. K dotazu správního orgánu, zda chce žalobce svá tvrzení doložit nějakými doklady, žalobce uvedl, že teď žádné nemá, ale až bude mít, doloží.
16. Dne 17. 10. 2019 se žalobce dostavil ke správnímu orgánu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně. K podkladům uvedl, že se v ČR musí soudit s leasingovkou o auta a chce doložit předvolání od policie, věc ještě není dořešená. Poté předložil správnímu orgánu listinu označenou jako Protokol o výslechu osoby zadržené ve smyslu § 76 odst. 3 trestního řádu ze dne 24. 9. 2019, čj. KRPA-3072-43/TČ-2014-001415 Další podklady k doložení žalobce neměl.
17. Dále ze správního spisu vyplývá, že žalovaný si k žádosti žalobce o mezinárodní ochranu opatřil informace o zemi původu, konkrétně ze dne 28. 1. 2019 informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), 2018, Údaje o zemi Vietnam, a ze dne 31. 5. 2019 informaci OAMP – Bezpečnostní a politická situace v zemi (Vietnam), z nichž také vycházel.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

18. Dne 8. 1. 2020 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým mezinárodní ochranu ani doplňkovou ochranu žalobci podle žádného z příslušných ustanovení nepřiznal. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný k částem relevantním z hlediska obsahu žaloby především uvedl, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy mu hrozilo reálné vycestování z území. Žalobce pobýval na území ČR od roku 2008 na povolení k pobytu za účelem podnikání, o jehož prodloužení požádal v roce 2013, ale poté co vycestoval do Švédska a vrátil se z výkonu trestu odnětí svobody až v roce 2015, platnost jeho dokladů skončila. Žalobce si tak byl vědom, že na území ČR pobývá nelegálně, což i sám doznal, neboť sám vypověděl, že během svého nelegálního pobytu přemýšlel o svých rodinných záležitostech. Dle žalovaného uvedené skutečnosti svědčí o tom, že podáním žádosti o mezinárodní ochranu si žalobce snaží zlegalizovat svůj pobyt poté, co ztratil povolení k pobytu. Žalovaný v této souvislosti odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (NSS; sp. zn. 2 Azs 423/2004, a sp. zn. 2 Azs 137/2005), podle které je nutno o azyl požádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Žalobce přestože v ČR pobývá od roku 2008, o mezinárodní ochranu projevil zájem až v roce 2019. Žalobce svou zemi opustil legálně na základě svobodného rozhodnutí, s cestovním pasem zemi původu a za účelem podnikání v ČR. Žalobce je svéprávnou osobou, a pokud v roce 2013 přišel o své povolení k pobytu, měl by být připraven za své jednání nést následky.
19. K tvrzeným obavám z pronásledování ze strany věřitelů žalovaný s odkazem na § 2 odst. 6 zákona o azylu uvedl, že tento důvod nijak nesouvisí s taxativně stanovenými důvody v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný připustil, že za určitých okolností mohou být za původce pronásledování považovány i soukromé osoby, to však není případ žalobce.
20. Žalovaný dále na str. 6 konstatoval, že rodinné vazby žalobce v ČR nejsou důvodem pro udělení azylu. Rozhodnutí o neudělení azylu v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody. K tomuto účelu však primárně slouží zákon o pobytu cizinců.
21. Žalovaný při posuzování žádosti žalobce dále zkoumal splnění podmínek pro udělení tzv. humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu, a tyto podmínky splněny dle jeho názoru nebyly. V rámci této části se rovněž zabýval rodinnou, ekonomickou a sociální situací žalobce. Přihlédl k věku a zdravotnímu stavu žalobce, ověřil, že jde o svéprávnou a práceschopnou osobu. Na území ČR pobýval žalobce několik let neoprávněně a založil zde rodinu – musel si být tedy vědom, že svůj pobyt bude muset dát do pořádku. Rodinní příslušníci žalobce mají na rozdíl od žalobce svá pobytová oprávnění v pořádku (*všichni mají zde trvalý pobyt – pozn. soudu*). Svůj rodinný život však nemusí nutně realizovat pouze na území ČR, neboť není jejich povinností zde setrvávat. Dále žalovaný odkázal na judikaturu, která neuznala existenci rodinných vazeb cizince na území ČR za důvod humanitárního azylu.
22. Žalovaný dále neshledal ani splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. a) – c) zákona o azylu. K neudělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a 2 písm. d) téhož zákona žalovaný na str. 10 uvedl, že vycestování žalobce poté, co žalovaný posoudil shromážděné informace o zemi jeho původu, nepředstavuje ani rozpor s mezinárodními závazky ČR. Je na jeho zvážení, jak si v případě zájmu žalobce upraví svůj další pobyt na území ČR. Žalovaný ke skutečnosti, že zde má žalobce rodinu, s odkazem na judikaturu NSS dodal, že taková skutečnost nepředstavuje žádný z důvodů

pro udělení mezinárodní ochrany, a ani důvod pro udělení doplňkové ochrany. Pokud hodlá cizinec na území ČR realizovat svůj rodinný život, má možnost využít k tomu standardních institutů zákona o pobytu cizinců., nikoliv se snažit o jejich obcházení. Pokud vlastní vinou přestal splňovat podmínky stanovené českým právním řádem pro pobyt cizinců na území ČR, nelze v tom spatřovat porušení mezinárodních závazků ČR. Tento svůj závěr dále žalovaný podpořil odkazem na rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 4 Az 9/2010.

23. Žaloba **není důvodná.**

24. Soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel z této právní úpravy.

25. Podle § 12 zákona o azylu [a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

26. Podle § 14a odst. 1 téhož zákona [d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Co se považuje za vážnou újmu, stanoví odstavec 2 tohoto ustanovení [a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.].

27. Na podkladě zjištěných skutečností učinil soud následující právní závěry.

28. Žalobce jednak namítal, že žalovaný rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, neboť žalobce v rámci pohovoru k žádosti uváděl obavu z pronásledování v zemi původu ze strany osob, kterým ve Vietnamu dluží peníze (první námitka), jednak namítal, že neudělením mezinárodní ochrany, resp. doplňkové ochrany by v důsledku jeho vycestování došlo k narušení vztahů s jeho dětmi, které žijí v ČR, a to by bylo v rozporu s jejich právy podle Úmluvy o právech dítěte (druhá námitka).

29. Soud se s námitkami žalobce nemohl ztotožnit. Pokud jde o první námitku, ze zrekapitulovaného obsahu správního spisu, včetně pohovoru k žádosti ze dne 2. 10. 2019, jakož i z obsahu napadeného rozhodnutí jasně vyplynulo, že žalovaný zjistil skutkový stav bez důvodných pochybností. Žalobce je osobou, která nemá oprávněný pobyt na území ČR a o mezinárodní ochranu požádal teprve poté, co bylo zjištěno, že svou totožnost prokazoval padělaným dokladem a byl na základě provedené pobytové kontroly zajištěn za účelem vyhoštění. Obavy z pronásledování, které v pohovoru k žádosti uváděl, nejsou důvody relevantními z hlediska udělování mezinárodní ochrany. Žalobce netvrdil, že by ze země původu vycestoval z důvodu uplatňování svých

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

politických práv, ani že by byl pronásledován z některého z důvodů podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Důvody, které žalobce uváděl, byly pouze strach před věřiteli ve Vietnamu a jejich možného vymáhání dluhu po návratu žalobce do vlasti, a dále vůle žalobce zůstat v ČR žít společně s rodinou. Ustálená judikatura správních soudů se již v minulosti mnohokrát zabývala otázkou, zda je pronásledování ze strany soukromých osob, potažmo věřitelů, možné považovat za důvod relevantní z hlediska azylového práva, a dospěla k závěru, že nikoliv. Navíc, žalobce ani žádné pronásledování ze strany kohokoliv netvrdil, nikdo jej zatím v tomto směru nekontaktoval, či nehledal, jde pouze o jeho domněnku. I kdyby tomu tak bylo, obava z toho, že věřitelé budou po žalobci vymáhat své pohledávky, není azylově relevantním důvodem (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2003, čj. 4 Azs 26/2003-44).

30. Soud připouští, že za určitých zcela specifických okolností lze pronásledování ze strany soukromých osob považovat za azylově relevantní, zejména pokud „by orgány domovského státu, u nichž by se [žadatel] skutečně [domáhal] poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout.“ (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 5/2003-51). Takové specifické okolnosti však v případě žalobce dány nebyly. Žalobce sám v pohovoru k žádosti ze dne 2. 10. 2019 uvedl, že v případě potřeby se „samozřejmě“ může obrátit na policii, či jinou instituci se žádostí o pomoc, ovšem dosud se o nic takového nepokusil (a to zejména proto, že pronásledován nebyl). Z pohovoru k žádosti též vyplynulo, že žalobce neměl problémy se státními orgány při odjezdu z vlasti, rovněž tak neměl problémy s vyřizováním pasu a víza. Kromě toho ze zpráv, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a které žalobce nijak nerozporoval, vyplývá, že politický systém ve Vietnamu dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů. Nejde tedy o výše uvedenou situaci, kdy by státní orgány domovského státu zcela selhávaly při ochraně práv svých občanů (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 3. 2004, čj. 3 Azs 22/2004-48). Žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami, či ekonomické potíže v domovském státě, tak jako azylově relevantní důvody neobstojí (viz rozsudek NSS ze dne 27. 8. 2003, čj. 4 Azs 7/2003-60; a ze dne 31. 10. 2003, čj. 4 Azs 23/2003-65). Naopak, skutečnosti, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po delším pobytu v ČR, a poté, co byl zajištěn za účelem vyhoštění, spíše svědčí tomu, že důvodem jeho žádosti nebyly problémy se soukromými osobami, natož se státními orgány domovského státu, ale toliko snaha o legalizaci jeho pobytu v ČR.
31. Pokud pak žalobce ve druhé námitce namítal, že jeho vycestování bude zásahem do práv jeho dětí, a tedy v rozporu s mezinárodními závazky ČR, konkrétně Úmluvou o právech dítěte, proto mu měla být udělena doplňková ochrana podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud konstatuje, že ani tato námitka nemůže být důvodná. Z citace uvedeného ustanovení výše totiž plyne, že podmínky udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu nejsou u žalobce naplněny. Soud ve shodě s žalovaným uvádí, že žalobci ani nic nebrání v tom, aby si svůj pobyt upravil na základě institutů k tomu přímo určených, a upravených v zákoně o pobytu cizinců, a to i za cenu, že po nějakou dobu nebude na území ČR přítomen. Soud se rovněž shoduje se žalovaným v závěru, že skutečnost, že děti žalobce mají na území ČR oprávněný pobyt, neznamená, že zde mají také povinnost žít. Nic nebrání tedy ani tomu, aby s žalobcem a jeho manželkou, matkou uvedených dětí, vycestovali do Vietnamu společně, a tam realizovali svůj rodinný život. Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a z pohovoru k žádosti, žalobce již na území ČR v minulosti oprávnění k pobytu měl. Uvedené skutečnosti si však zřejmě dostatečně nevážil, neboť se rozhodl, že bude páchat trestnou činnost, čehož důsledkem nutně bylo, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

o své oprávnění k pobytu zde přišel. Takový následek nemohl být pro žalobce nijak překvapivý a musel být s tímto rizikem minimálně srozuměn. V takové situaci však žalobce nemůže dost dobře očekávat, že jí napraví prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu. Soud netvrdí, že žalobce nemohl ke svému dosavadnímu nezákonnému pobytu v ČR a v Evropě, a k okolnostem, které k němu vedly (páchání trestné činnosti a výkon trestu odnětí svobody) změnit přístup, a to s ohledem na jeho kající kontemplace ve vztahu k jeho dětem a manželce v průběhu řízení o žádosti. Avšak, jak již bylo řečeno, bude-li chtít na území ČR legálně pobývat se svou rodinou, musí tak učinit právními prostředky, které k tomuto účelu slouží.

32. Soud dále připouští, že v části napadeného rozhodnutí týkající se odůvodnění neudělení doplňkové ochrany podle § 14b odst. 2 písm. d) zákona o pobytu cizinců se žalovaný výslovně nezabýval rodinnou situací žalobce s ohledem na práva dětí žalobce. Tato skutečnost však dle názoru nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť závěr žalovaného o tvrzených rodinných vazbách a jejich vlivu na posouzení žádosti o mezinárodní ochranu vyplynul též z jiných částí napadeného rozhodnutí, zejména z části týkající se odůvodnění tzv. humanitárního azylu, kde se žalovaný rodinným vazbám žalobce výslovně věnoval.
33. Žalobce nijak nespecifikoval, se kterým konkrétním mezinárodním závazkem ČR dle Úmluvy o právech dítěte je napadené rozhodnutí v rozporu. V pohovoru k žádosti žalobce pouze stručně uvedl, že děti potřebují otce. Soud v této souvislosti nijak nezastírá, že je obecně pro děti vždy lepší, pokud můžou žít v kompletní rodině, a v případě rodin cizinců žijících na území jiného státu lze obecně považovat omezení či odnětí pobytového oprávnění cizince – rodiče vždy za určitý zásah do rodinného života jak dospělých, tak dětí. Avšak tento fakt nemůže být *bez dalšího* důvodem k přehlížení protiprávního jednání cizince - rodiče dětí. Z pohovoru žalobce k žádosti přitom nevyplynulo, že by jeho děti byly na něm či jeho péči existenčně závislé. Žalobce ani nijak netvrdil, ba co víc ani nedoložil, že by měl se svými dětmi takové vztahy, které by jeho nepřítomností v ČR zásadně utrpěly újmu, ač tak učinit mohl; k tomu mu žalovaný poskytl dostatečnou lhůtu, jak vyplynulo ze správního spisu. Matka žalobcových dětí přitom disponuje řádným oprávněním k pobytu na území ČR, a pokud bude nutné, aby žalobce opustil území ČR alespoň na nějakou dobu, do vyřízení oprávnění pobytu, bude osobní péče dočasně spočívat pouze na ní. Ostatně, jinak tomu nebylo ani po dobu několika let (2013-2015), kdy byl žalobce ve výkonu trestu odnětí svobody, a to dokonce v jiném členském státě EU, vzdáleném několik stovek kilometrů, kdy děti evidentně neměly možnost s otcem (žalobcem) udržovat aspoň příležitostní osobní kontakt, a byly v tom nejútlejším věku. Žalobce tak v první řadě sám svým jednáním své děti připravuje o normální rodinný život.
34. K tomu soud dodává, že porušení mezinárodních závazků ČR uvedené v § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu míří primárně na okolnosti týkající se samotného žadatele o mezinárodní ochranu, nikoliv na závazky vůči jakémukoliv příbuznému žadatele. Jakkoliv tedy soud, ale ani žalovaný v napadeném rozhodnutí, nijak nezpochybnili tvrzení žalobce, že je v zájmu dětí, aby vyrůstaly se svými rodiči, jejich práva nebudou porušena v takovém rozsahu, který by představoval porušení mezinárodních závazků ČR. Mají zde matku a všichni zde pobývají na základě řádných oprávnění k pobytu. Je tedy pouze na žalobci, jakým způsobem si oprávněnost svého pobytu v ČR vyřídí, anebo zda se rozhodne vrátit do vlasti i se svou rodinou.

IV. Závěr a náklady řízení

35. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že žalovaný nepochybil, pokud žádosti žalobce o mezinárodní ochranu nevyhověl. Žalovaný přitom podrobně a přezkoumatelným způsobem popsal, z jakých důvodů žalobci jednotlivé druhy mezinárodní ochrany neudělil a soud neshledal ani jiné vady řízení, kterými by byl povinen zabývat se z úřední činnosti (§ 76 s. ř. s.). Proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch, žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Podání kasační stížnosti nemá odkladný účinek.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 24. února 2021

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně